

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOIAN, CARMEN

Korsakoff - doar începutul / Carmen Stoian. - București : Berg,
2019
ISBN 978-606-9036-27-3

821.135.1

ISBN 978-606-9036-27-3

Editura Berg
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

CARMEN STOIAN

KORSAKOFF
— doar începutul

2019

CAPITOLUL I

Se-aude un zgomot, de parcă cineva ar bate la o ușă. Prin ceața deasă, copacii cu greu îi disting. Abia când mă apropii destul de mult, reușesc să le intuiasc crengile. Frunzele doar le aud. Foșnesc a deznădejde. Nu știu dacă este noapte, sau zi... lumina difuză poate fi dată de lună, sau de felinarele nopții, în egală măsură poate veni de la soarele care nu reușește să treacă de norii groși și de ceața confuză. Marea mă cheamă și, suspin după suspin, valurile se înecă și ele, prevestind teama apropierii mele. Frunzele, aparent cenușii, se desprind și, înainte de a atinge solul, le intuiasc culoarea: cele galbene adie suav, măngâindu-mi tâmpla; cele uscate, purtate de vânt, își schimbă ușor direcția, încercând să zboare chiar în sensul de unde au venit; cele verzi le simt grele, căci neînțelegând cum frunzele vii pot muri, apasă ermetic peste gândurile mele. Mirosul de pământ ud și de iarbă verde mă face să cred că sunt parte din natură, că acum m-am născut pentru prima dată, înrădăcinat în lut, cuprinzând cu crengile mele ceața deasă și pustiul mării.

Surprins fiind de spectacolul naturii, conștientizez că mă îndepărtez de sunetul de bubuitură în ușă. Mă opresc. Sunt în dreptul unui gard negru, din fier, și-am omis intrarea în castel. Mă întorc și portarul, îmbrăcat în haine cenușii, îmi face un semn de salut, cu basca. Am senzația că trebuie să ajung de mult. Pe chipul său lung

s-au uscat aşteptările, lăsând riduri adânci și ochi secătuți de căldură. N-am mai văzut niciodată o privire așa de goală, de parcă pustiul a sălășluit în viața lui și i-a întemnițat sufletul. Se mișcă din fața porții să-mi facă loc și dispără în ceață. El se poate afla doar la câțiva metri, dar nu-l văd, nu-l simt, nu-l aud. Poate, pur și simplu, a dispărut...

Mă lovesc de prima treaptă și piciorul mi se blochează, resimțind acut durerea inflexibilității. Mai jos de brâu, nu pot vedea din cauza cetăii, iar pașii târșaiți de teama obstacolelor mă fac să mă mișc greoi. Deși miroslul de crud mi s-a impregnat în străfundul ființei, parcă mă îndepărtează de el pe măsură ce înaintez, treaptă cu treaptă. Simt tot mai tare bătăile în ușă, ca și cum cineva ar lovi cu pumnii în pieptul meu gol, în căutarea inimii apuse. Ajung în dreptul intrării și, cu mâna tremurândă, deschid ușa. Este atât de rece, încât mii de așchii de gheăță îmi intră-n vene și un fior îmi trece pe șira spinării. Este ceva proptit de poartă, căci se mișcă foarte greu. Împing cu umărul și, din cauza forței, alunec și cad lângă ușa deschisă. Candelabru mare căzuse și se izbea cu unul dintre brațe de ușă. De aici veneau bubuiturile constante. Dedesubt, era strivită ea, într-o bală de sânge. Îngenuncheat strig, în disperarea mea, cu mâinile întinse spre cer: Ileana!

Ceața este ștearsă brusc de o lumină plăcută. Soția mea, care tocmai aprinsese veioza, mă întrebă:

- Același coșmar?
- Da...
- Iar ai strigat-o. Dragul meu, hai să mergem mâine să consultă un medic.
- Nu cred că doctorul m-ar putea vindeca de coșmar...

– Trebuie să existe o soluție, nu mai putem trăi așa! Îmi spune în timp ce se ridică din pat și își ia recipientul de pe noptieră, masându-și mâinile cu cremă.

Întotdeauna soția mea a fost o femeie îngrijită și cochetă, însă de data aceasta, își folosește tabieturile pe sistem nervos. Cel puțin, așa simt. Îmi iau pachetul de țigări, deschid fereastra și, cu o țigară între buze, caut bricheta prin cameră, cu privirea rătăcită.

– Nu este aici, am dus-o la bucătărie! De atâtea ori îți-am spus să nu mai fumezi în dormitor!

Închid brusc fereastra și picături de ploaie se prelungesc de pe geam, stropindu-mă pe gât și pe piept. Îi spun:

- S-a oprit ploaia, voi ieși la plimbare!
- Unde să ieși la ora aceasta? Este două noaptea!
- De ce te miri? N-ar fi pentru prima oară când se întâmplă una ca asta...

– Cine m-a pus să mă mărit cu un poet? Mi-a spus și mama să mă gândesc foarte bine înainte, căci voi pătimi lângă tine!

– Iar o aduci în discuție pe mama? Și-n fond, ce rău îți fac dacă ies să mă plimb?

Nervoasă, își dă cu mâinile părul săten și lung peste spate, iar buclele-i descoperă pieptul. Cămașa de noapte albă, din in, are bretelele subțiri și largi. În focul dialogului nostru nu își-a dat seama că sănii îi sunt descoperiți până la mugurii copți și vii, treziți de răcoarea venită, subit, de la geamul deschis. Înghit în sec. Mi-am uitat replicile. Ce-a fost înainte, acum nu mai are sens. Își dă seama de atracția mea și se intimidează, de parcă acum m-ar fi cunoscut și-ar urma să facă dragoste cu mine. Zâmbește, stânjenită, în lateral, spre veioza aprinsă și, observându-i gâțul gol, în prelungirea sănilor, intru în delir! Nu mă pot abține! Știe

cât de mult mă atrage și, uneori, chiar simte nevoia să se certe mai mult cu mine, însă nu-i reușește.

Fac doi pași spre ea, atât a fost de ajuns, pentru a-mi lipi buzele de gâțul ei. O mușc ușor și începe suspinul. La orice gest apăsat al meu, gême. Îi frâng sânii în ambele palme și își lasă capul pe spate, dorind să ne unim. Acum îmi testează limitele, vreau să nu ne grăbim, vreau să-o aduc în aceleași stări pe care le trăiesc eu. Dintotdeauna, poet fiind, am avut sentimentul că trăiesc mai intens, fără niciun motiv, iar soției trebuie să-i ofer mai mult pentru a atinge același nivel. O aduc în dreptul patului și-o întind, cu pieptul proptit de saltea, cu tâmpla strivită de pernă. Chipul ei bland este desfrânat de patos, sudându-se de profilul lui jumătate din masca unui demon. Își întredeschide gura, înfometată de amor, și își mușcă buza de jos, cu dorința unui om visător de a se trezi. Mă lipesc de ea – atent, căci este subțire și fragilă –, dorind să-o simt cum pulsează sub mine. Tremură din toate încheieturile, de parcă ar fi posedată, unduindu-se necontrolat, neputându-și stăpâni febra interioară. O pierd din privire când îmi învăluie cu părul chipul presat pe ceafa ei.

– Ai folosit şampon cu nucă de cocos? o întrebă.

Ea însă se află în imposibilitatea de a vorbi. Doar trăiește ceea ce-i fac și nu-și poate controla buzele pentru a da un răspuns. Cu ele își mușcă încheiatura mâinii. Tăcerea devine sublimă când o privesc. Îi sărut degetele și îmi dau seama că și-a întins, fără să-și dea seama, parfumul creamei de pe mâini în păr, netezindu-l nervoasă. Totul a venit natural, niciunul dintre noi nu a gândit următorul pas. Pur și simplu, trupurile noastre s-au armonizat în iubire.

La final, încercând să mă ridic, mi-a cerut să mai rămân. Am acceptat. Fără a mă copleși, doar mă privea.

Soția mea a avut dintotdeauna foarte mult tact. După ce am simțit că s-a încărcat din privirea mea cu echilibrul de care avea nevoie, m-am ridicat și-am luat bricheta din bucătărie, aducând-o în dormitor. Am deschis fereastra, mi-am aprins țigara, fumând-o în timp ce o priveam. Nu mi-a mai reproșat că fumez în dormitor. Pe cearșafurile albe, trupul ei creol, lasciv și gol arăta ca o operă de artă, întinsă pe pânza unui pictor. Deseori m-am întrebat ce fel de Dumnezeu a creat o astfel de făptură atât de subțire și cu forme atât de incitante? Acela nu este Dumnezeul meu, oricare ar fi, căci a sădit în mine o pasiune greu de stăvilit, un foc prea mare pentru a putea fi stins. De ce Creatorul ei n-a fost milostiv cu mine?

– Nu mai ieși la plimbare? mă întreabă.

– Nu, voi intra în duș și-apoi vreau să adorm din nou, căci mâine dau interviul.

– N-ar fi rău să te angajezi. Poate ocupându-ți mintea cu ceva nou, nu vei mai avea coșmaruri.

– Mara, nu am „coșmaruri”, am un singur coșmar.

– Care se repetă de zeci de ori! Bogdan, fă ceva în privința asta!

Îmi dau seama că-mi sugerează iar un doctor, aşa că mă grăbesc să intru în duș. Nu vreau să mă mai contrazic cu ea. În drum spre baie, o aud cum mă întreabă:

– De ce ți-e aşa frică de doctori?

Mă fac că n-am auzit întrebarea și închid uşa după mine imediat. Sper să adoarmă până când voi reveni în pat, lângă ea.

Lungesc momentul dușului, sperând ca întârzierea mea să-i aducă Marei somnul dulce, pe care i l-am furat. Vreau să mă aşez în pat, lângă ea, să-o privesc, să-i simt respirația

aproape de gură, să îmi imaginez ce-ar putea visa, iar la ivirea zorilor să-i scriu o poezie.

Ies din baie și pășesc spre dormitor. O găsesc dormind, aşa cum am sperat. Închid veioza și mă aşez aproape de ea. Miroase divin! Adorm cu adierea respirației ei pe frunte, iar gândul îmi este purtat pe aripi cu parfum de cocos. Am adormit și m-am trezit, în scurt timp, uimit și fără vise.

Deja este ziua, iar Mara nu-mi mai este alături. Am simțit aroma de cafea, înainte ca ea să vină cu o tavă, unde, pe lângă licoarea magică a dimineții, a pus două felii de pâine prăjită cu unt și o floare roz, într-o glastră-n miniatură.

– Bună dimineața! îmi zice, în timp ce aşază tava pe pat, lângă mine.

– Bună dimineața, Mara! Ce-am făcut să merit un astfel de răsfăț?

– Sper că vei lua interviul și astăzi va fi prima ta zi de muncă. Te încurajez și te susțin, atâtă tot.

– Și eu sper să mă adaptez acestui serviciu, dar nu vreau să renunț la poezie.

Se aşază pe pat, lângă mine, mă privește cum mușc din pâinea prăjită, așteaptă să înghit, căci ceea ce va avea de spus cere după sine o replică:

– Bogdan, poezia te consumă foarte mult, poate din cauza ei revine coșmarul.

– Aseară ziceai că aş suferi de coșmar din cauza lipsei de serviciu, iar acum spui că este din cauza poeziei.

– Nu știu cauza, de aceea voi am să mergi la doctor. Sunt doar supozitii, Bogdan...

– Mara, te rog să nu mai faci presiuni asupra mea!

Mă ridic și mă pregătesc de plecare, iar ea rămâne abătută pe pat, sprijinită de tăblie. Când termin dușul, mă bărbieresc și-mi dau cu o picătură de gel părul negru spre

ceafă; a crescut și nu vreau ca la interviu să dau impresia de neîngrijit. În sufragerie am un loc al meu, îl numesc „colțul liniștii”, unde lângă un fotoliu maro și mare este o măsuță din lemn, pe care am lăsat ochelarii, în seara precedentă. Acolo obișnuiesc să citesc, ori să scriu.

După ce mă îmbrac, îmi dau seama că am uitat să mă dau cu apă de colonie, după bărbierit, aşa că o fac acum. Îmi iau geanta diplomat și merg spre „colțul liniștii”, în căutarea ochelarilor de vedere. Lângă două cărți începute, dar neterminate încă, deschise, sub foile de poezii, văd rama groasă și neagră a ochelarilor. În grabă, îi smulg, reușind să împrăștii toate foile prin sufragerie. Mara aude, vine și-mi zice:

– Du-te, că vei întârzia, lasă că voi strânge eu.

– Îți mulțumesc, draga mea!

O sărut și mă îndrept spre ieșire. Îmi arunc, la întâmplare, cheia de la ușă în geanta diplomat. Înainte de a ieși, mă roagă s-o sun imediat ce am un răspuns, că nu va avea răbdare până seara, când vom ajunge acasă de la serviciu. Confirm rugămintea ei.

Ajung în stradă, urmând să iau metroul până la Universitate. De când eram mic mi-a plăcut miroșul peronului: combinația de pământ și fier, de ancestral și futurism. Omenirea a săpat spre inima pământului și a creat vene prin care să ne transporte către noi destinații ale existenței supraterane.

Referitor la mesajul transmis în metrou, „Urmează stația X cu peronul pe partea stângă/dreapta”, abia în adolescență am reușit să înțeleg unde se vor deschide ușile. Până atunci, îi urmam pe cei care se îndreptau în sensul respectiv, ori – dacă metroul era gol – așteptam până aproape de deschidere. Dintotdeauna am știut care

Re este stânga și dreapta, dar mă raportam la poziția corpului meu și greșeam când poziția corpului meu era alta față de celelalte lucruri. Atunci am conștientizat că va trebui să ies din interiorul meu și să mă raporteze la lumea exterioară. Am urmărit sensul de mers al metroului.

Același lucru se poate spune și despre viață: îi poți urma pe alții fără să știi de ce; aștepți până pe ultima sută de metri (în necunoștință de cauză) și atunci te orientezi; analizezi sensul de mers al lucrurilor și te adaptezi.

Cobor din metrou, urc scările și mă îndrept spre „Teatrul de pe Lipscani”. Fiind începutul lunii noiembrie, copaci își țin, cu ultimele forțe, frunzele galbene lipite de ramuri. Temperatura este destul de mare pentru ultima lună din toamnă. Încă mai trăiesc trandafirii în grădini, deși parfumul lor a murit. Bucureștiul este cuprins de nuanțele arămii, iar străzile prăfuite sunt acoperite cu primele frunze uscate, care – strivite sub călcâie – îmi șoptesc testamentul lor. Îmi lasă în dar toamna care vine. Mă gândesc deja la poezia pe care-o voi scrie diseară despre toamnă...

Se termină străzile line și începe piatra cubică din Centrul Istoric. Cum intru pe strada Lipscani, observ că magazinele închise au încă afișate pe geamuri ultimele promoții. O croitorie are un anunț – nu foarte bine gândit – care se poate interpreta *Fustele se ridică după ora 15*. Zâmbesc și merg mai departe.

Ajung în dreptul teatrului. Sunt doi băieți la fumat, afară. Unul mai plinuț mă întreabă:

- Pentru interviu?
- Bună ziua, da!

Își stinge țigara și mă roagă să-l urmez. Se îndepărtează de intrarea teatrului spre următoarea intrare, unde deasupra scrie „Club Muza”.

– Scuză-mă, te rog, am venit să dau un interviu pentru a fi angajat al teatrului, nu al clubului, îi spun.

– Da, da! Suntem aceiași. Acum teatrul este închis, pielele se țin doar seara. Doamna director te aşteaptă în birou.

Cum intru, am senzația că am făcut o trecere de la zi la noapte. Întunericul din interior este copleșitor. Îl rog să meargă mai încet până se vor obișnui ochii mei cu schimbarea. Treptat, observ cum luminile discrete aprinse la lustrele decorative de pe pereti bat exact pe ramele masive ale tablourilor. Gândesc: *Cei de-aici au vrut să cuprindă frumosul deplin prin înrămarea siluetelor feminine*. Încăperea este sublim-erotică, emană o pasiune mocnită până la ivirea nopții, când se va desfrâna. Acest club va fi plin de tineri dornici de distracție, de aventuri, de alcool și de tutun. Vor veni toți cei norocoși să-și trăiască clipele experimentării și ale libertății, peste care eu am sărăt. M-am însurat timpuriu, la 23 de ani, iar până la 35 am fost pre-tutindeni însotit de Mara.

– Pentru ce post dai interviul? mă întrebă băiatul.

– Specialist marketing.

– Aha, succes!

– Mulțumesc. Tu cu ce te ocupi?

Se întoarce, își cere scuze că nu s-a prezentat înainte și-mi întinde mâna, spunându-mi:

– Sunt Alin, barmanul. După ce termini, poți rămâne la bar la mine, să mai vorbim.

– Îți mulțumesc, dar mai întâi trebuie să trec cu bine interviul.

– A, da, ai dreptate!

– Scuză-mă, ești sigur că mergem pe unde trebuie? Am zis că dau interviu pentru postul de specialist marketing, nu dansator.

– Da, uite, îmi zice în timp ce dă cu o mâna draperia neagră la o parte.

Dincolo, într-adevăr, era o ușă. Am trecut de ea, am coborât scările și-am ajuns pe un corridor comun, cu mai multe uși. Îmi spune, arătând cu degetul spre cea mai apropiată:

– Pe acolo intră actorii.

– Am înțeles, iar cea pe care am intrat noi, dansatorii, nu?

– Da.

Coridorul arată, de fapt, ca o sală mare de aşteptare, ovală, de unde lipsesc scaunele. Lângă un perete este amplasat un pian vechi, negru, acoperit cu o catifea roșie. Pe suportul de lumânări, înalt, cu picior, sunt agățate mărgele încurate care se revarsă peste pian.

– Și celelalte uși unde duc? îl întreb.

– Spre vestiare, toalete, birouri. Uite, acela este biroul Ancăi, directoarea teatrului și patroana clubului.

Îmi indică o ușă îndepărtată. Nu era cu nimic deosebită față de celelalte, se încadra perfect în universul corridorului de Teatru/Club.

Eram fascinat să merg pe acest corridor, mă simțeam privilegiat să am șansa de a vedea dincolo de scenă și că am pătruns în spațiul privat de desfășurare a repetițiilor, de creare a personajelor, atât pentru teatru, cât și pentru dans. Simt pe acest hol miroslul cărților vechi, de bibliotecă. Trecem pe lângă o ușă deschisă, care pare a fi o sală de balet. De acolo adie un parfum dulce și misterios, rămas, probabil, în urma balerinelor asudate.

– Of, iar au uitat ușa deschisă! zice Alin, în timp ce se duce s-o închidă.

Un flori mă trece și tresar la impactul cu miroslul emblematic de femeie. Simt un val rece de parfum dulce, de magnolie, prin trântirea ușii. Mergem mai departe și ajungem la biroul directoarei. Alin îmi urează succes și pleacă.

Bat la ușă și o voce răgușită de femeie îmi spune să intru. Biroul ei era în capătul încăperii, lângă geam. Stătea pe un fotoliu directorial, răsfoind prin hârtii. Cu pixul argintiu, pe care-l ținea în mâna stângă, îmi face semn să mă apropieri. Apoi, cu același pix, îmi face invitația nonverbală de a lua loc.

Este o femeie atrăgătoare, plinuță, blondă, cu un decolteu adânc. Sunt curios să-i aud vocea, dar pare a fi cu gândul prin acte și va trebui să mai am răbdare câteva secunde. Analizez încăperea. Cui erul pare a fi un schelet de om cu joben. Tavanul foarte înalt are la colțuri somptuoase paturi mortuare de insecte – pânze de păianjen. Perdeaua îngălbinită a plimbat timpul ca și currentul care se strecoară pe sub ușă. Biroul său nou și modern nu se potrivește cu nimic. Pare a fi o mașină a timpului care a călătorit spre trecut. Parcă nici ea nu se potrivește cu funcția pe care-o deține; dacă n-aș fi știut cu ce se ocupă, aş fi crezut că este o vânzătoare la tarabă, măritată cu vreun înstărit turc.

Într-un final, își ridică ochii din unele foi și caută prin alte foi CV-ul meu, cred. Când îl găsește, își ridică privirea și cu ochii albaștri mă fixează, întrebându-mă:

– Calomfir Bogdan?

Dau din cap, mă ridic, și iau mâna să i-o sărut și, spre surprinderea mea, și-o introduce în decolteul generos pentru a-și aranja un săn rebel. Stânenit, tușesc, apoi mă aşez la loc.